

Drage kolegice i kolege, dragi prijatelji,

Teško je govoriti o Vladi u prošlom vremenu. Kao što je uvek voleo da šokira, tako nas je i sve šokirao svojim iznenadnim i prebrzim odlaskom. Vlada je, čini mi se, imao jako izraženu svest o smrti, živio je intenzivno, jako, nije se štedeo, nije umeo da bude polovičan, a najveću cenu svojih izbora plaćao je on sam.

Ima neke simbolike u tome što se komemoracija održava danas, u znaku novoizvojevine slobode. Poznavajući Vladu mislim da bi postavio pitanje "Da li će sloboda umeti da peva kao što su sužnji pevali o njoj?" Pitanje koje smo postavljali i dve hiljadite godine kao temu na takmičenju u besedništvu, na kome smo zajedno učestvovali.

Vladu znam od studentskih dana, pamtim ga kao neverovatnog besednika. To znaju svi koji su ga makar jednom čuli da govori u amfiteatru. Imao je prirodan dar, koji se ne stiče učenjem, bio je izuzetan recitator, sa retkim osećajem za poeziju, za ritam, za emociju skrivenu iza reči. Voleli smo iste pesnike- Miku Antića, Disa, Tina Ujevića, Balaševića, savršeno ih je recitovao. Vlada je duboko razumeo i osećao njihove krize smisla, jer mislim da ih je i sam često proživljavao.

Bio je neverovatno inteligentan, brzo je mislio, razumeo je ironiju, nijanse, bio je duhovit, imao je čini mi se tu neobičnu mešavinu potrebe da bude prihvaćen i prkosne želje da se nikome ne prilagođava.

Nije podnosio glupost, površnost, malograđanštinu. I nije se naročito trudio da to sakrije. Naprotiv, ponekad je izgledalo kao da ga beskrajno zabavljalo da provocira, da šokira, da izazove negodovanje, da skandalizuje čaršiju.

Nije uvek bilo lako razumeti njegove postupke, niti se sa svakim od njih trebalo složiti. Niko nije bezgrešan i Vlada sigurno da ne bi želeo da ga predstavljamo kao nekoga ko nikada nije grešio. Ali mislim da bi jednako pogrešno bilo svesti tako složenog čoveka na njegove kontroverze, jer nijedna od njih ne može da izbriše ono što je u njemu bilo istinski izuzetno.

Bio je neobičan, protivrečan, darovit, duhovit. Bio je čovek izuzetnog dara, širokog obrazovanja, raskošne inteligencije. Mislim da je Partizan bio njegova najveća ljubav i njegovo najveće razočaranje. Ljudi koji su ga bolje od mene poznavali, kažu da je najsrećniji bio dok je bio u Partizanu, da bi kasnije usledila njegova borba za Partizan, sukobi, razočaranja, medijska blaćenja. Ne znam koliko su ga sve te stvari bolele. Možda više nego što je pokazivao.

I danas, kada pokušavam da razumem njegov život, pitam se nije li se iza sve te potrebe da šokira i izazove reakciju, krila i jedna mnogo jednostavnija, ljudska potreba — da bude shvaćen i prihvaćen.

Zato se nadam se da je konačno pronašao mir koji mu je možda ovde često izmicao.

Slava mu!

Vanja Bajović